

Johannes 5 – Samenvatting (Betacursus 05 - © 2005-2008 Deltacursus)

Indeling. a) Jezus geneest een zieke op de sabbat in Jeruzalem (5:1-18). b) Jezus en God de Vader zijn gelijk in hun werken (5:19-30). c) De betrouwbare getuigen van Jezus (5:31-47).

Jezus geeft leven aan gelovigen en hij oordeelt de ongelovigen (5:19-23). De beschuldiging van de Joden: Jezus stelt zich gelijk met God (5:18). De Joden zien de wil en daden van Jezus als gescheiden en zelfs als tegengesteld aan de wil en daden van God de Vader. Voor de Joden is Jezus een persoon gescheiden van en zelfs in oppositie tegen de persoon van God de Vader. Voor de Joden is Jezus gewoon een mens en nog wel een Godslasteraar! Het verweer van Jezus (5:19). Jezus zegt dat hij niets kan doen wat niet volkomen overeenstemt met de wil en werken van God de Vader! God de Vader heeft God de Zoon gezonden om *namens hem* op de aarde te handelen (5:43)! Dit is een andere manier om te zeggen dat *de Drie-enige God Zelf in God de Zoon de menselijke natuur aangenomen heeft en als mens de schepping en de menselijke geschiedenis binnengetroden is* (vgl. 1:1-4,14,18; Filippenzen 2:5-8). Wat God de Vader in de hemel doet, doet God de Zoon evenzo op de aarde. Er is volkomen overeenkomst tussen God de Vader in de hemel en God de Zoon op de aarde! God de Vader handelt nooit in onafhankelijkheid van God de Zoon! En God de Zoon handelt nooit in onafhankelijkheid van God de Vader! God de Vader schiep d.m.v. God de Zoon (1:3; Hebreëen 1:2), onderhoudt de schepping d.m.v. God de Zoon (Hebreëen 1:3), openbaart zich d.m.v. God de Zoon (1:1,14,18; Hebreëen 1:3), spreekt d.m.v. God de Zoon (Hebreëen 1:1), verlost de gelovigen d.m.v. God de Zoon (1:12-13; 3:16; Hebreëen 1:3) en oordeelt de ongelovigen d.m.v. God de Zoon (5:22). God de Vader doet dit alles, opdat alle mensen (ook van andere godsdiensten) er toe zullen komen God de Zoon te eren gelijk zij God de Vader eren (5:23)! God de Vader zal God de Zoon groter werken dan deze tonen (5:20-21), namelijk de opwekking van geestelijke doden (5:24-26) en de opstanding van lichamelijk gestorvenen (5:28-29)! God de Vader en God de Zoon wekken geestelijke en lichamelijke doden op en schenken leven aan wie zij willen. God de Zoon is dus even soeverein in macht als God de Vader! God de Vader heeft het oordeel aan God de Zoon toevertrouwd (5:22-23). God de Vader oordeelt niemand (in onafhankelijkheid van de Zoon), maar heeft het tegenwoordige oordeel en het toekomstige eindoordeel aan God de Zoon toevertrouwd. Elk mens die God de Zoon niet eert, eert ook niet God de Vader die hem gezonden heeft. De mensen in de wereld staan of vallen dus met betrekking tot hun persoonlijke verhouding tot Jezus Christus. Omdat God de Zoon dus volkomen gelijk aan God de Vader is in zijn *goddelijke wezen (5:17-18)* en in zijn *goddelijke werken (5:19-22)*, is hij ook volkomen gelijk aan God de Vader in zijn *goddelijke eer (5:23)*!

Jezus doet een geestelijk werk nu (5:24-25). Johannes 5:24-30 gaat over verlossing en oordeel in geestelijke en fysieke zin, in de tegenwoordige tijd en in de toekomst bij de wederkomst. De ure komt dat mensen die *geestelijk dood* zijn (vgl. Efeziërs 2:1-3), de stem van Jezus Christus zullen horen. *‘Die ure’ is nu.* Zij die naar zijn stem luisteren, zullen *geestelijk levend* worden (Efeziërs 2:5-6). De geestelijke dood en geestelijke leven wordt ook geleerd in Lucas 15:32 en Efeziërs 5:14. Dit beschrijft het werk van Jezus Christus van nu in de geestelijke sfeer. ‘De stem van Jezus Christus’ wordt gehoord door de verkondiging van het evangelie (vgl. 14:26; 15:26; 16:13-15). Door te luisteren naar de verkondiging van Christus komt men tot geloof (Romeinen 10:14-17). Dit is ‘de geestelijke opstanding’ uit de dood. Dit is de eerste fase van de opwekking van de ziel of geest die plaatsvindt bij de wedergeboorte en bekering *vóór de lichamelijke dood.* Bij de wedergeboorte krijgt de ziel of geest deel aan het eeuwige leven. Gevolg hiervan is transformatie van karakter en levensstijl. De tweede fase van de opwekking van de ziel of geest vindt plaats *bij de fysieke dood* (het sterven). Dan wordt de ziel of geest van deze aarde naar de tegenwoordigheid van Jezus Christus in de hemel overgeplaatst (vgl. 11:25; Prediker 12:7; Lucas 16:22; 2 Korintiërs 5:1-9; Filippenzen 1:21-23; Openbaring 20:4-6, ‘de eerste opstanding’).

Jezus doet een fysiek werk later (5:28-29). De ure dat de lichamelijk gestorvenen zullen opstaan is later. De ure komt dat alle mensen die in de graven zijn, de stem van Jezus Christus zullen horen en zij zullen *allemaal tegelijk* uit de graven komen. *‘Die ure’ is pas bij de wederkomst in de toekomst.* Dit beschrijft het werk van Jezus Christus later in de fysieke sfeer. Het feit dat de geest (de geestelijk dode) nu al tot leven komt door de stem van Christus is een garantie dat het lichaam (de lichamelijk gestorvene) zal opstaan door de stem van Christus bij zijn wederkomst. De stem van Christus is ‘scheppend’, anders zouden dode lichamen het niet kunnen horen! Omdat de lichamen van alle dode mensen de stem van Jezus Christus tegelijk zullen ‘horen’, moet er sprake zijn van *een éénnmalige hoorbare en zichtbare wederkomst* van Jezus Christus (vgl. Matteüs 24:30-31; 1 Korintiërs 15:52; 1 Tessalonicenzen 4:16; Openbaring 1:7). Bij de wederkomst van Jezus Christus vindt *de éénnmalige opstanding van alle lichamen* plaats. Net zoals de tegenwoordige geestelijke opstanding van de ziel of geest de opstanding van het lichaam niet uitsluit, zo sluit het tegenwoordige oordeel van God (3:18,36; 5:24) het toekomstige laatste oordeel van God niet uit. Letterlijk: “Wie het goede gedaan hebben zullen uitgaan (uit de graven) tot ‘de opstanding van het leven’ en wie het kwade bedreven hebben zullen uitgaan tot ‘de opstanding van het oordeel’”. Het is één lichamelijke opstanding (vgl. Handelingen 24:15) en één laatste oordeel met twee bestemmingen (vgl. Matteüs 25:31-46; Openbaring 20:11-15). Dus het eigenlijke oordeel voor alle mensen wordt nu al in dit leven voltrokken (5:24). Bij hun sterven gaat de ziel of geest van alle mensen meteen naar de hemel óf naar de hel (vgl. Lucas 16:19-31; Filippenzen 1:23). Na het laatste oordeel gaan ook hun lichamen naar de nieuwe aarde (Hebreëen 12:22-24; Openbaring 21:1-2,9-10) óf naar de poel van vuur (Matteüs 10:28; Openbaring 21:8).

Jezus heeft de goddelijke natuur en het goddelijke gezag om deze werken te doen (5:26-27). Jezus heeft de goddelijke natuur. God de Vader en God de Zoon hebben *altijd* alle goddelijke eigenschappen in hun natuur

(1:4), onder andere het eeuwige leven. Zij zijn zelfgenoegzaam in de positieve zin dat zij niemand en niets nodig hebben. Daarom kan Jezus Christus ook het eeuwige leven geven aan wie hij wil (5:25). Er is nooit verschil tussen wat God de Vader wil en wat God de Zoon wil (6:44-45,37; 7:16-18). Jezus heeft het goddelijke gezag. God de Vader heeft aan God de Zoon gezag gegeven om te 'functioneren als rechter' (om het oordeel te doen). De Joden (en sommige andere godsdiensten) geloven dat (hun) God in het eindoordeel zal oordelen. Volgens hen speelt Jezus Christus daarin geen enkele rol. Wat hen met verbazing aangrijpt is *dat alle mensen door Jezus Christus geoordeeld zullen worden!* Jezus Christus heeft dus twee belangrijke taken: hij alleen geeft het leven aan gelovigen en hij alleen oordeelt ongelovigen. Jezus Christus brengt de grote scheiding tussen de mensen op de aarde (Lucas 2:34; Matteüs 10:34-36). Er is geen tussenweg (vgl. 3:16; 14:6)! De eerste komst van Jezus Christus was om gelovigen te behouden (3:16-17), maar tegelijk om ongelovigen te oordelen (verdoemen, vgl. 3:18,36). Jezus Christus verklaart gelovigen rechtvaardig (vgl. Lucas 19:9-10) en hij waarschuwt ongelovigen dat zij veroemd zullen worden als zij zich niet bekeren (vgl. Lucas 10:13-16; 13:1-5). Alles valt of staat dus met de persoonlijke relatie met Jezus (vgl. Lucas 2:34). Bij de wederkomst van Jezus Christus zal het vonnis, dat al op aarde gevelde werd (verlossing of verdoemenis), openlijk uit de boeken bekend gemaakt worden (vgl. Openbaring 20:12,15). Dan zal Jezus Christus bepalen in welke mate mensen beloofd of gestraft moeten worden (vgl. 2 Korintiërs 5:10). Dan zal de rechtvaardigheid van het oordeel van Jezus Christus in het openbaar erkend worden voor alle mensen die ooit geleefd hebben (vgl. Lucas 12:47-48; Openbaring 15:3-4)!

De betrouwbare getuigen van Jezus (5:31-47). Het 1e getuigenis is van Jezus Christus zelf (5:31-32). Vers 31 is ironisch bedoeld. Natuurlijk is het getuigenis van Jezus Christus aangaande zichzelf volkomen waar en absoluut betrouwbaar (vgl. 8:14)! Maar de Joden ontkennen de betrouwbaarheid van zijn getuigenis aangaande zichzelf, omdat volgens de Joden een betrouwbaar getuigenis op meer dan één persoon moet rusten (vgl. 8:13,16-18; Deuteronomium 19:15). Jezus heeft echter meerdere getuigen! Het 2e getuigenis is van Johannes de Doper (5:33-35). Jezus is de Messias (de Christus), het Lam van God die de zonde van de wereld wegneemt en die doopt met de Geest. Hij is de Bruidegom. Hij komt van boven, van God vandaan, en is boven allen. Hij spreekt de woorden van God. Hij is de Zoon van God. Jezus zei dat hij het getuigenis van een mens als Johannes de Doper niet nodig had, omdat de waarheid aangaande Jezus Christus niet afhangt van het getuigenis van een mens! Maar als de Joden zijn getuigenis zouden aannemen, dan zouden zij gered worden. Johannes de Doper was 'een lamp die helder brandde' en scharen mensen aantrok om hen op Jezus te wijzen. Toch waren velen alleen maar zoekers van sensatie. Het 3e getuigenis zijn de werken van Jezus (5:36). De wondertekenen, die Jezus zelf deed, getuigden dat God de Vader inderdaad Jezus Christus gezonden heeft en waren het zegel dat God Jezus Christus goedkeurde (vgl. 3:2; vgl. Handelingen 10:38; Hebreëen 2:4). Het 4e getuigenis is van God de Vader (5:32,37-38). Jezus Christus komt van God de Vader en weet dat wat God de Vader *in de hemel* over hem gezegd heeft volkomen waar is (vgl. Psalm 110:1,4). Maar God de Vader heeft ook een getuigenis over Jezus Christus *op de aarde* afgelegd: ten eerste door de profeten in de periode van het Oude Testament (Lucas 24:25-27,44-45) en ten tweede door zijn stem bij de doop van Jezus (Matteüs 3:17). De Joden hebben echter "zijn stem nooit gehoord en zijn gestalte nooit gezien" – verwijzingen naar Jezus Christus. Jezus Christus is de stem van God (14:24; Hebreëen 1:1; 1 Petrus 1:10-12) en het zichtbare beeld van de onzichtbare God (14:9,19; Kolossenzen 1:15). De Joden bezitten wel het woord van God (het Oude Testament), maar zij "hebben Gods woord niet blijvend in hun hart of leven"! In het licht van hoeveel er over Jezus Christus in het Oude Testament gezegd word (vgl. 5:39-47), zijn de uitdrukkingen: "nooit gehoord", "nooit gezien" en "niet blijvend in het hart" geen overdrijving. De Joden luisteren niet naar de woorden die van God komen (vgl. Hebreëen 3:7-8; 4:2) en door Jezus Christus uitgesproken worden. En zij zien niet dat God in Jezus Christus tot hen gekomen is (1:11). Het gevolg is dat de Joden het getuigenis van God niet in hun hart hebben (1 Johannes 5:9-10). Het 5e getuigenis zijn de Schriften (5:39-40,46-47). De Geschriften zijn potentieel *middelen* om de weg van verlossing te vinden, maar *die weg* van verlossing is Jezus Christus en niet een of andere 'godsdienst'! De Geschriften getuigen van Jezus Christus (Lucas 24:25-27,44-45)! In het licht van hoeveel er over Jezus Christus in het Oude Testament geschreven staat, was het *niet onkunde, maar een verhard hart* dat maakte dat de Joden blind geworden waren voor wat het Oude Testament werkelijk over Jezus Christus openbaart. De Joden verwachtten een politieke Messias, maar niet de Messias van de Geschriften. Deze blindheid of bedekking, die over het Oude Testament ligt, wordt alleen weggenomen wanneer iemand zich tot Jezus Christus bekeert (2 Korintiërs 3:14-18)!

Getuigenissen van God moeten aangenomen worden, maar lofprijzing van mensen niet (5:41-47). De Joden verwierpen Jezus, niet omdat zij een gebrek aan kennis, maar een gebrek aan liefde voor God hadden (5:41-42). Jezus Christus was niet uit op de eer van de Joden vanwege een wonderteken dat hij had verricht. Hij was er op uit dat zij God zouden liefhebben door Gods getuigenis aangaande Jezus Christus aan te nemen. Maar die liefde hadden zij niet en dus verwierpen zij Gods getuigenis. De Joden namen mensen aan die in hun eigen naam kwamen (5:43): Teudas en Judas de Galileeër (Handelingen 5:36-37) en Bar Kochba (132-135 n.C.). Mensen die namens zichzelf komen, zijn valse messiassen (vgl. de antichrist, 2 Tessalonicenzen 2:8-10). Maar Jezus Christus, die met zoveel overtuigende getuigenissen kwam, wilden de Joden niet aannemen. De Joden waren uit op de eer van mensen en niet van God (5:44). Daarom konden zij niet geloven. Het woord 'Jood' is afgeleid van het woord 'Juda' dat 'lofprijzing' betekent (vgl. Romeinen 2:28-29). De Joden geloofden de woorden van Mozes niet (5:45-47). De Joden beriepen zich steeds op Mozes. Zij geloofden dat zij discipelen van Mozes waren (9:28). Zij haalden steeds de woorden van Mozes in de Wet aan en analyseerden en debatteerden over zijn woorden met verfijnde haarkloverij. Dezelfde Mozes zal de Joden bij God de Vader aanklagen, omdat Mozes over Jezus Christus geschreven heeft, maar de Joden zijn woorden niet geloofd hebben. Het geloof komt door het horen van het woord van Christus (Romeinen 10:17). Maar als iemand de woorden in de bijbel verwerpt, dan *kan hij niet tot geloof komen!*